

ATTENDE KAPITEL

Da Per den næste Morgen vaagnede, følte han sig ikke vel. Han sov altid uroligt og havde om Natten kastet Tæpperne af sig, saa han var kommen til at fryse.

Idet han rejste sig overende i Sengen, jog der ham et smertefuldt Sting gennem Brystet og samtidig en Angst gennem Sjælen. Den Smerte kendte han. Det var den samme, der havde foruroliget ham et Par Gange under hans Rejse, sidste Gang i Wien efter de anstrengende Baadfarter gennem Donaudeltaet. Paa Grund af Mistillid til de udenlandske Læger og desuden af en vis Sky for den Sandhed, der kunde komme for Dagen, havde han hidtil ikke villet lade sig undersøge. Men nu skulde der gøres Alvor af det. Han ringede paa Jomfruen og lod en af Københavns mest bekendte Hospitalsoverlæger kalde.

Der gik nogle Timer, før Lægen kom. I sin Ensomhed fik han god Tid til at fantasere sig ind i den Forestilling, at disse gentagne og for hver Gang heftigere Smerteanfald kunde være Forbud paa Døden.

Dø allerede nu? Fireogtyve Aar gammel! Med sit Livsværk ufuldført, ja end ikke paabegyndt! Det vilde være ganske meningsløst, fuldkommen ulogisk — som Livet overhovedet var det.

Ja, det Standpunkt havde han forlængst tilbagelagt, da han overmodigt stormede løs paa sit Helbred og trodsede Døden i den Indbildning, at Livet ikke kunde undvære ham, at hans Evner og Kræfter var nødvendige for Tingenes Opretholdelse og Udvikling i hans Fædreland. Nu vidste han bedre, at Naturen var rig nok til at turde være ødsel, at der var gaaet endnu større Evner i Graven uden at have faaet sig udfoldet. Knokkelgæsten spurgte ikke om Forlov. Som Solen skinnede baade paa retfærdige og uretfærdige, saadan greb han, Mørke- manden med de tomme Øjenhuler, iblinde mellem kaldede og ukaldede uden at tage mindste Hensyn til Nyttevirkningen.